

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 2008/104/EK ⁽¹⁾ (2008. gada 19. novembris) 5. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz piemērot Leģislatīvo dekrētu Nr. 276/2003, ar grozījumiem, kas ir veikti ar Dekrētlikumu Nr. 34/2014, kurā: a) nav paredzēti ierobežojumi viena darbinieka secīgai nosūtīšanai darbā vienā un tajā pašā lietotājuzņēmumā; b) nav paredzēts, ka darbaspēka nodrošināšana uz noteiktu laiku ir likumīga, ja ir norādīti tehniska, ražošanas, organizācijas vai aizstāšanas rakstura iemesli darbaspēka nodrošināšanai; c) nav paredzēts, ka prasība par lietotājuzņēmuma ražošanas vajadzību pagaidu raksturu ir nosacījums tāda darba līguma veida izmantošanas likumībai?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/104/EK (2008. gada 19. novembris) par pagaidu darba aģentūrām (OV 2008, L 327, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 5. novembrī iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) – OC u.c./*Banca d'Italia u.c.*

(Lieta C-686/18)

(2019/C 35/13)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāji: OC u.c., *Adusbef*, *Federconsumatori*, PB u.c. un QA u.c.

Atbildētājas: *Banca d'Italia*, *Presidenza del Consiglio dei Ministri* un *Ministero dell'economia e delle finanze*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas (ES) Nr. 575/2013 (par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām) ⁽¹⁾ 29. pants, Deleģētās Regulas Nr. 241/2014 ⁽²⁾ 10. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. un 17. pants, tos skatot kopā arī ar Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris) ⁽³⁾ 6. panta 4. punktu, liedz tādu valsts tiesisko regulējumu kā Dekrētlikuma Nr. 3/2015, kas ir apstiprināts ar grozījumiem ar Likumu Nr. 33/2015, 1. pants (un šobrīd arī Leģislatīvā dekrēta Nr. 72/2015 1. panta 15. punkts, ar ko tika aizstāts [Itālijas Banku Kodeksa] 28. panta 2.ter punkts un kurā būtībā ir atkārtots Dekrētlikuma Nr. 3/2015 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta teksts, ar grozījumiem, kas nav būtiski šajā lietā), kurā ir paredzēts aktīvu sliekšnis, kuru pārsniedzot kooperatīvajai bankai ir pienākums pārveidoties par akciju sabiedrību, nosakot šo limitu 8 miljardu [EUR] aktīvu apmērā? Vai minētie Eiropas parametri liedz arī tādu valsts tiesisko regulējumu, kas gadījumā, ja kooperatīvā banka tiek pārveidota par akciju sabiedrību, ļauj tai atlikt vai ierobežot, arī uz nenoteiktu laiku, sabiedrības dalībnieka, kas ir izstājies, akciju atmaksu?
- 2) Vai LESD 3. un 63. un nākamie panti, kas reglamentē konkurenci iekšējā tirgū un brīvu kapitāla apriti, liedz tādu valsts tiesisko regulējumu kā Dekrētlikuma Nr. 3/2015, kas ir apstiprināts ar grozījumiem ar Likumu Nr. 33/2015, 1. pants, kas ierobežo bankas darbību kooperatīva veidā ar noteiktu aktīvu sliekšni, kuru pārsniedzot tai ir pienākums pārveidoties par akciju sabiedrību?
- 3) Vai LESD 107. un nākamie panti valsts atbalsta jomā liedz tādu valsts tiesisko regulējumu kā Dekrētlikuma Nr. 3/2015, kas ir apstiprināts ar grozījumiem ar Likumu Nr. 33/2015, 1. pants (un šobrīd arī Leģislatīvā dekrēta Nr. 72/2015 1. panta 15. punkts, ar ko tika aizstāts Itālijas Banku Kodeksa 28. panta 2.ter punkts un kurā būtībā ir atkārtots Dekrētlikuma Nr. 3/2015 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta teksts, ar grozījumiem, kas nav būtiski šajā lietā), kurā ir paredzēts, ka kooperatīvā banka ir jāpārveido par akciju sabiedrību, ja tiek pārsniegts noteikts aktīvu sliekšnis (kas ir noteikts 8 miljardu [EUR] apmērā), paredzot ierobežojumus sabiedrības dalībnieka daļu atmaksai izstāšanās gadījumā, lai novērstu iespējamo pārveidotās bankas likvidāciju?

- 4) Vai Regulas (ES) Nr. 575/2013 29. pants, to skatot kopā ar Deleģētās Regulas (ES) Nr. 241/2014 10. pantu, liedz tādu valsts tiesisko regulējumu kā Dekrētlikuma Nr. 3/2015, kas ir apstiprināts ar grozījumiem ar Likumu Nr. 33/2015, 1. pants, kā tas ir interpretēts *Corte costituzionale* [Konstitucionālās tiesas] spriedumā Nr. 99/2018, kas ļauj kooperatīvajai bankai atlikt atmaksu uz neierobežotu laiku un pilnībā vai daļēji ierobežot atmaksājamo apjomu?
- 5) Ja Tiesa piekritīs atbildētāju ieteiktajai Eiropas tiesiskā regulējuma interpretācijai, Tiesai tiek lūgts izvērtēt Komisijas deleģētās Regulas (ES) Nr. 241/2014 10. panta likumību Eiropas līmenī, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. un 17. pantu (saskaņā ar ko: "Ikvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. Nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju. Īpašuma izmantošanu var noteikt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs."), to skatot kopā arī ar Hartas 52. panta 3. punktu (saskaņā ar ko: "Ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā Konvencijā noteiktajām tiesībām. Šis noteikums neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību.") un ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas papildprotokola 1. pantu?

- ⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.).
- ⁽²⁾ Komisijas Regula (ES) Nr. 241/2014 (2014. gada 7. janvāris), ar kuru Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 575/2013 papildina saistībā ar regulatīvajiem tehniskajiem standartiem, kas attiecas uz iestāžu pašu kapitāla prasībām (OV 2014, L 74, 8. lpp.).
- ⁽³⁾ Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 14. novembrī iesniedza Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen (Beļģija) – X/Belgische Staat**

(Lieta C-706/18)

(2019/C 35/14)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Pamatlietas puses

Prasītāja: X

Atbildētāja: *Belgische Staat*

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīva 2003/86/EK⁽¹⁾, ņemot vērā tās 3. panta 5. punktu un mērķi paredzēt nosacījumus ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai, nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram attiecīgās direktīvas 5. panta 4. punkts tiek interpretēts tādējādi, ka gadījumā, ja noteiktajā termiņā nav pieņemts lēmums, valsts iestādēm ir pienākums pēc savas ierosmes izsniegt ieinteresētai personai uzturēšanās atļauju, pirms tam nekonstatējot, vai ieinteresētā persona saskaņā ar Savienības tiesību aktiem faktiski atbilst nosacījumiem, lai uzturētos Beļģijā?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanās (OV 2003, L 251, 12. lpp.).